త్రివేణీ సంగమం

నేను అలహాబాదు వెళ్ళటానికి కారణం ఏమైనప్పటికీ ఇటార్సీస్టేషన్లో నాలుగు గంటలు ఆగటానికి కారణం మాత్రం, కాశీ ఎక్స్‌ప్రెస్ లేటవటమే !

వెయిటింగ్ రూంలోకి వెళ్ళి కుర్చీలో చేరగిలపడ్డాను. అసలే ప్రయాణం అలసట. అంతకంటె మానసిక ఆందోళన ఎక్కువగా ఉంది. కళ్ళు తెరుచుకునివుంటే కనిపించనివన్నీ కళ్ళు మూసుకోగానే కనిపిస్తున్నాయి. అందుకనే కళ్ళు తెరుచుకునే వచ్చేపోయే ప్రయాణీకులను చూస్తూ కూర్చున్నాను. ఇంతలోకి క్షణంలో బొంగ్ర మీసాలాయన పెద్ద శరీరాన్ని మెల్లిగా ఈడ్చుకుంటూ నా దగ్గరకు వచ్చి నిలబడ్డాడు. ఓ పుస్తకం, పెన్సిలు నా ఎదురుగాఉన్న గుండ్రని బల్లమీద పెట్టి, 'ఎక్కడినుంచి రాక, వెళ్లేదెక్కడికి, టిక్కెట్టు నంబరు, పేరు వగైరాలు రాయమని హిందీలో అన్నాడు.' నేను రాయంగానే సాల్యూట్ చేశాడు, నావైపు అతివినయంగా చూస్తూ. దీని అంతరార్థం అందరికీ తెలుసు !

'ఈ జీవితమే పెద్దరైలు. ప్రతి ప్రయాణికుడు తాను దిగాల్సిన

స్టేషను రాగానే దిగిపోతాడు. ఈ నాలుగు రోజుల భాగ్యానికి ద్వేషాలు అసూయలు యెందుకు? మానవులంతా ఒక్కటే!'అనేగీతం హిందీలో పాడు కుంటూ కాషాయివస్త్రాలు కట్టుకున్న వ్యక్తి ఆ వెయిటింగ్ రూమంతా తిరుగుతున్నాడు. స్మశాన వైరాగ్యం అంటిపెట్టుకున్న నాకు, ఆ గీతంలో ఎంతో అర్థం స్ఫురిస్తోంది. మనస్సు వికలమయి పోయింది. ఆ గీతాన్ని వింటూ ఆయన వంకే చూస్తున్నాను.

'ధర్మం చెయ్యండి, మీకు భగవంతుడు మేలు చేకూరుస్తాడు... ధర్మం చెయ్యకపోయినా మీకు భగవంతుడు మేలు చేకూర్చాలనే కోరు కుంటాను.' అన్నాడు ఆ సాధువు స్వచ్ఛమైన హిందీ భాషలో. మొట్ట మొదటి మాటకు మెదలకండా వూరుకున్న ప్రయాణికులు రెండో వాక్యం వినపడగానే జేబుల్లోకి చేతులు పోనిచ్చారు. నేనూ ఓ ప్రయాణీకున్నేగా!

వెయిటింగ్ రూము ద్వారం ముందర ఓ స్టూల్‌మీద తాపీగా కూర్చుని ఆ బుర్ర మీసాలాయన లోపలికి బయటకు వెళ్లే ప్రయాణీకులను సోదా చేస్తున్నట్టుగా చూస్తున్నాడు.

ఎక్కడినుంచో ఓ రైలు వచ్చేసి కర్కశంగా చప్పుడు చేస్తూ ఆగిపోయింది. ఇట్టే ప్లాట్‌ఫారం అంతా జనంతో నిండిపోయింది. వెయిటింగ్‌రూములో ఖాళీ అయిన కుర్చీలు భర్తీ అయిపోయినాయి. మళ్ళీ రూమంతా కిటకిటలాడి పోతోంది. ఆ లావుపాటి మనిషి తొణక్కుండా అట్లాగే నింపాదిగా ప్రతి ప్రయాణీకుని దగ్గరకొచ్చి పుస్తకాన్ని నింపేస్తు న్నాడు.

నేను మూలగా కుర్చీలో కొంచెం ఏటవాలుగా కూర్చున్నాను. అస్త మిస్తున్న సూర్యుడు కిరణాల్ని చిందర వందరగా ప్రసరింపజేస్తున్నాడు. ఓ సూర్యకిరణం కిటికిలోంచి దూసుకుని వచ్చి చప్పున నా కంట్లో పొడి

చింది. కనురెప్పలు టపటప మనిపిస్తూ, మొహం చిట్లించుకుంటూ కొంచెంగా తలెత్తి చూశాను. ఒకమ్మాయి ఓ సూటుకేసు పట్టుకుని హేండ్‌బాగ్‌ను చేతికి లూజ్‌గా తగిలించుకుని చకచకా ప్లాటుఫారం మీదనుంచి 'మా' వెయిటింగ్ రూములోకి వస్తున్నట్టు చూశాను. ఆమె నడక స్పీడ్ చూస్తుంటే గాభరా పుట్టినట్టయింది. చప్పున వళ్ళు గలతరించింది. కళ్ళు బాగా తెరిచి వింతగా చూస్తున్నాను. క్షణంలో వెయిటింగ్ రూములోకి వచ్చిపడింది. ఆమె కళ్ళు చక్రాల్లా తిరుగుతూ రూమంతా గాలించేసినాయి. ఆ అమ్మాయి కళ్ళు యిట్టే నిలిచిపోయినాయి. నావంక చూస్తున్నట్లనిపించింది. అనిపించట మేమిటి, నా దాగ్గరకే తుఫానులాగ వచ్చేసింది కూడ. నేను గతుక్కు మన్నాను. ఉక్కిరిబిక్కిరయినట్లనిపించింది. అందులో ఆడవాళ్ళంటే అసలే భయం నాకు.

' ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ !...... వేరార్యూ గోయింగ్ ?...... ' అతి నాజూకుగా అడిగింది.

'అలహాబాద్ !......' అక్షరాలు విడదీసి అన్నాను.

'ఓ...' కళ్ళు పెద్దవి చేసి తల పైకెత్తి కాళ్ళ బొటనవేళ్ళ మీదా నిలబడింది. ఆ సంతోషాన్ని చూస్తుంటే చప్పట్లు కొట్టి డాన్స్ చేస్తుందేమో అనిపించింది.

ఇంకా నయం యెందుకు వెళుతున్నారని అడిగింది కాదు. కారణ మేమిటో చెపితే మూర్ఛపోయేది.

'అయామాల్సో గోయింగ్ టు అలహాబాద్ ! ......' ఇంత మొహం చేసుకుంది.

'అయితే యేమిటి !...' అనుకున్నాను మనసులో. సూట్‌కేస్ అక్కడ పెట్టేసింది.

'ఊళ్ళోకి వెళ్ళి యిప్పుడే వచ్చేస్తాను. ఈ సూట్‌కేసు చూడండి కాస్త, ప్లీజ్ !' ప్రాధేయపడ్డట్టుగా రిక్వెస్ట్ చేసింది, ఇంగ్లీషు భాషలో.

ఇంకా నా నోటివెంట మాట రాక మునుపే గిర్రున వెనక్కు తిరిగి ముందుకు సాగిపోయింది.

నా నిజాయితీ మీద ఆ అమ్మాయికి అంత నమ్మకం యెందుకు కలిగిందో నాకు తెలీదు. ఆ సూట్‌కేసుని కాపలా కాయాల్సిన అవసరం నాకేమిటో అంతకంటే అర్థం కాలేదు. కాసేపు తటపటాయించి సమాధాన పడ్డాను. మెల్లిగా దాన్ని నా కుర్చీ వెనుక్కు లాగి దానిమీద నా బాగ్, యింకో పాతసంచీని పెట్టాను. ఎట్లాగయిన నా సామాను యింకొకరికి అప్పగించి అటూయిటూ వెళ్ళే పరిస్థితి కాదు. ఈ సూట్‌కేసు యిక్కడుంటే నాకేం నష్టంలేదు అనుకున్నాను.

మెరుపులాగ ఆ అమ్మాయి యిట్టే వచ్చి పడింది మళ్ళీ. నా వంక చూస్తూ మొహం వెడల్పు చేసి చిరునవ్వుతో 'సారీ' అంటూ సూట్‌కేసు తాళం తీసింది. లోపల ఏవో ఫిల్మ్ మాగజైన్లు కనిపించాయి. బట్టలడుగు నుంచి ఓ గాజు తీసి చేతికి వేసుకుంది. నాకు చూపించింది. ఆ గాజు తీసుకోవటానికి వచ్చినట్టు నేను తెలుసుకోవాలని. అంత బింకంగా ఉండటం సభ్యత కాదేమోనని 'ఓ ఐ సీ ...' అన్నాను, ఆమె చిరునవ్వుకు రెస్పాన్స్‌గా. పెట్టె మూత సొరుగులోంచి రెండుఫోటోలు క్రింద పడ్డాయి. నేను చూడకూడదనివి చూశాను. ఇహ ఒకసారి చూసినతరువాత కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నా ఒకటే తెరిచినా ఒకటే ! నా వంక ఓరకంటితో సిగ్గును అభినయిస్తూ చూస్తూ, మెల్లిగా చేత్తో ఆ ఫోటోల్ని బట్టచాటు చేసుకుని పైకి తీసి ఆ పెట్టెలో కుక్కేసింది, గభాలున తాళం వేసి, నిటారుగా నిలబడి చకచక ముందుకు సాగిపోయింది.

నా మనస్సంతా గజిబిజయిపోయింది. పవిత్రమైన కార్యానికి దీక్షగా

నేను బయలుదేరట మేమిటి, యీ అమ్మా యెవరో వచ్చి నా మూడ్ అంతా చెడగొట్టటమేమిటి? అసలు నేను మొదట్లోనే చెప్పాల్సింది నీ పెట్టె కాపలా కోసం యిక్కడ కూర్చోలేదని, ఇప్పుడేమనుకుంటే యేం లాభం!

చాలాసేపు కుర్చీలో కూర్చోటం వలన కాళ్ళు పీక్కుపోతున్నాయి. వెయిటింగ్ మహాకష్టం, దేనికోసమో నిరీక్షిస్తూ కూర్చోటం సహించరానిది. మూడు గంటలు కూర్చున్నా యేమనిపించలేదు కాని యింకా గంట ఆగా లనేటప్పటికి మహా చిరాకుగా వుంది. బద్ధకంగా లేచి నిలబడ్డాను. కాళ్ళు తిమ్మర్లు యెక్కినాయి. కాళ్ళు విదిలించేసి, సామాన్లు భద్రంగా కుర్చీ ప్రక్కకు నెట్టేసి మాటిమాటికి వెనక్కు వెనక్కు చూస్తూ, ఎదురుగావున్న టీ స్టాల్ దగ్గరకు వెళ్ళాను.

నా సామాను 'ఆ' సామాను ఓ కంట కనిపెడుతూనే వున్నా. టీ తాగుతున్నాను. టైము చూసుకున్నాను. అలహాబాద్ బండి వచ్చే వేళ కూడా అవుతోంది. ఆ అమ్మాయి వచ్చే వేళకూడా అవుతోంది. వస్తేయేంలే రానీ. అయినా నాకెందుకు నా మనస్సులో చెలరేగిన ప్రశ్నలు యేవీ కూడ అడగదల్చుకోలేదు.

ఆ ప్రశ్నలకు సమాధానాలు దొరక్కపోయినా నాకేమీ దిగులు లేదు. 'నాకెవ్వరూ లేరు. నేను ఒంటరిగానే ప్రయాణం చేస్తున్నాను' అని ఓ ప్రశ్న ఆమెగారు సమాధానం చెప్పినా, నాకు ఒరిగిపడేదేమీ లేదు. 'నా కెవ్వరూ లేరు మీతోనే వస్తా'నంటు కూర్చుంటే అది మహాప్రమాదం. మనం మెదలకుండా ఊరుకోవటం చాలా ఉత్తమం. ఆమె యేదైనా అవకతవకగా ప్రశ్నలేస్తే చలాకీగా సమాధానం యిచ్చే పరిస్థితుల్లో లేనే లేను. అలాం టప్పుడు యెందుకొచ్చిన మధన అని నాలోనేనే కొన్ని ప్రశ్నలు, వాటిని మోడల్ ఆన్సర్సు అన్నిటినీ కూడబలుక్కుని మెదలకుండా వూరు కున్నాను.

నేను యెక్కడెక్కడికో వూహల్లోకి పోయి మళ్లీ వెయిటింగ్‌రూము దగ్గరకు తిరిగి వచ్చేటప్పటికి, ఓ కానిస్టేబుల్, ఓ సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టరు ఎక్కడెక్కడ తిరిగి వస్తున్నారోయేమో, వెయిటింగ్ రూమ్‌లోకి ప్రవేశించారు. వాళ్ళు యెక్కడికి పోతున్నారో ఓ కంట కని పెడుతూనేవున్నా. ఒక్కసారి యిద్దరూ గిర్రున తిరిగారు. వెయిటింగ్ రూమంతా వాళ్ళ కళ్ళకు కట్టేసినట్టయి పోయింది. ఎవరినో ఒకర్నిద్దర్ని ఏవో ప్రశ్నలు వేస్తున్నట్టున్నారు. వాళ్ళు చెప్పిన సమాధానాలు విని మెదలకుండ వూరుకున్నారు. తీరా వెళ్ళి వెళ్ళి నేను కూర్చున్న కుర్చీ దగ్గర నిలబడ్డారు. వాళ్ళ కళ్ళు ఆ సూట్ కేసుమీద పడ్డట్టున్నాయి. వెంటనే ఆ పోలీసు ఆ సూటుకేసును యివతలకుతీసి తిరిగేసి బోర్లేసి పరీక్ష చేస్తున్నాడు. పక్కన వాళ్ళను అడిగి నట్టున్నాడు, వాళ్ళు సమాధానం చెప్పివుంటారు యివి మావి కావని. అయితే యివి యెవరివి, వాళ్ళెక్కడి కెళ్ళారు అని అడిగి వుంటారు. మాకు తెలీదని సమాధానం చెప్పి వుంటారు. అందుకనే 'సబ్ ఇన్‌స్పెక్టరు తల వూపుతూ వెనక్కు తిరిగాడు. ఇప్పుడే ఒకాయన వాకిట్లోకి వెళ్ళాడని చెప్పివుంటారు కూడా. లేకపోతే పోలీసు ఎంత సేపయిందని చెయ్యి వూపుతూ అడిగే సావకాశం లేదు. ఇక నేను సూటిగా వెళ్ళటమా అక్కడే కాసేపు ఆగిపోవటమా అనే సందిగ్ధావస్థలో పడ్డాను. వాళ్ళు అక్కడి నుండి కదలటం లేదు. నేను యిక్కడి నుండి మెదలటం లేదు. ఏమనుకున్నారోయేమో క్షణంలో యిద్దరూ బయటకు వచ్చేశారు. వాళ్ళు ప్లాట్‌ఫారం చివరి దాకా వెళ్ళేటంతవరకు చూసి మరీ తిరిగి 'నా' కుర్చీలోకి వచ్చి కూర్చున్నా ; అమ్మయ్య అనుకుంటూ.

నలుగురూ నావైపు సస్పిషన్‌గా చూడడం మొదలు పెట్టారు. వాళ్ళను గమనించనట్లుగా నటించిడానికి ప్రయత్నం చేశా. అందులో

ఒకాయన ఏదో చెప్పబోతున్నట్టుగా ముందుకు ఒరిగి నావైపు చూడటానికి ప్రయత్నం చేశాడు.

'పోలీసులు యీ సూటుకేసును తనిఖీ చేశారు. ...' అన్నాడు నా కంటె అధ్వాన్నంగా హిందీలో.

'ఆ అమ్మాయెవరో వచ్చి యీ సూటుకేసు నా దగ్గర పెట్టి పోయింది. మీరూ చూశారు గదా' అని అందామనుకున్నా కాని మళ్ళీ పస్తాయించా. ఆయన అన్న మాటలు వినిపించుకో కుండా వున్నట్టుగానే ప్రవర్తించా.

ప్రక్కామె ఒక మగాయనతో బెంగాలీ భాషలో యేదో చెపుతోంది. నాకు పూర్తిగా అర్థంకాకపోయినా, నా విషయమే అని మాత్రం స్పష్టంగా తెలుసుకున్నాను. నా వెనకాల యెవరో లొడ లొడ అరవంలో మాట్లాడు తున్నారు. నేను వెనక్కు తిరగంగానే చప్పున ఆపేశారు. ఇదికూడా అదే బాపతు అనుకున్నా. అందరి కళ్ళూ ఒక్కసారిగా వెయిటింగ్ రూము ద్వారం వైపు తిరిగినాయి. నేను యిట్టే అటువైపే చూశాను, 'ఆ సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్, ఆ కాన్‌స్టేబుల్ !' ఇద్దరూ సూటిగా నావైపే వస్తున్నారు.

'వస్తూ వస్తూనే సూటుకేసు తాళం తియ్యండి...' అని జబర్దస్తీగా అన్నాడు సబ్‌ఇన్స్‌స్పెక్టరు.

'ఇది నాది కాదు. ... ...' అన్నాను యింగ్లీషులోనే.

'ఫిర్ కిస్కా హై !... ...' ఆ గొంతులో అథారిటీ స్పష్టంగా వినిపించింది.

'ఐ డోన్ట్ నో ....' ఇంత వరకు అబద్ధం చెప్పలేదని సంతృప్తిపడ్డా.

నా బాగ్‌వైపు ఆ పాతసంచీవైపు అనుమానాస్పదంగా చూశాడు.

ఆ సంచీలో యేమున్నాయి అస్థికలు ! సోదా చేస్తేమాత్రం యేంలే అనుకున్నాను. కాని వాళ్ళు తీరుతెన్నులు నావైపు చూసే పద్ధతి అంతా అసహ్యంగావుంది. చిరాకుగా వుంది. నామీద వాళ్ళకు అంత భారీయెత్తున అనుమానం కలగటానికి కారణం ఆ సూటుకేసేగా ! అది నాది కాదన్నాను అయిపోయింది. ఇంకా వాళ్ళు నా సంగతి పట్టించుకోవటం యెందుకు? వాళ్ళ అనుమానం తీరాలంటే ఆ పెట్టెలో యేముందో చూస్తేసరిపోలా! ఇట్లా అనుకుంటూనేవున్నా, వాళ్ళు ఆసూటుకేసును బలవంతంగా పగలకొట్టి మరీ తెరిచారు. మళ్ళీ ఆ ఫోటోలు నా కంట బడ్డాయి. 'సబ్ఇన్స్పెక్టరు కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి. నలుగురూ పోగయ్యారు వింతగా చూట్టానికి. పెట్టెలోంచి యేం బయటపడతాయో అని అంతా ఆదుర్దాగా చూస్తున్నారు. సిల్కు బ్లౌజులు, హెయిర్ పిన్నులు ఒక్కొక్కటే క్రింద పడేస్తున్నారు. ఓ చిన్న పర్సు కనిపించింది. ఆ పర్సును బలవంతంగా తెరిచేశాడు కానిస్టేబుల్. దాంట్లో ఓ వందరూపాయల నోటు మడతలు పెట్టి కుక్కేసినట్టుంది.

ఇంకా లోపల మడతల్లో యేం కనిపించిందో యేమో సబ్ ఇన్స్పెక్టరు కళ్ళు పెద్దవిచేసి మొహం గాంభీర్యంగా పెట్టి నావంక చూశాడు. అందర్నీ కసురుకుని వెళ్ళిపొమ్మనాడు. లేచి నిలబడ్డాడు. పోలీసుకు కనుసంజ్ఞ చేయగానే ఆ పెట్టెలో కిందపడేసినవన్నీ కూడేసి మూత గట్టిగా బిగించి చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. 'ప్లీజ్ కం ఎలాంగ్ విత్ మీ' సబ్ ఇన్స్పెక్టరు సాత్వికంగానే అన్నాడు.

నేనూ మెదిలకుండా ఆయన వెనకాలే నా సంచీలు పట్టుకుని నడిచాను.

'మీరు నాతో పోలీసు స్టేషనుకు రావాలి' అన్నాడు హిందీ భాషలో.

ఈ సూటుకేసు నాది కాదు. ఎవరో అమ్మాయి నన్ను చూడమని యిచ్చి వెళ్ళిపోయింది అన్నాను అమాయకంగా.

అవన్నీ అక్కడ చెప్పొచ్చు...... మహా నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు.

నాకు చెడ్డ కోపం వచ్చేసింది. చప్పున ఆగిపోయాను. సబ్ ఇన్ స్పెక్టరు కూడ ఆగి వెనక్కు తిరిగాడు.

ఎట్లా యిప్పుడు తప్పించుకోవటం. నేను ఆ సమయంలో యేం చెప్పినా ఆయన నమ్మే స్థితిలోలేడు. ఆయన డ్యూటీ ఆయన చేస్తున్నాడు నిజా నిజాలు తెలుసుకోవటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. నిందితురాలు తప్పించుకు పొవటంవలన నిర్దోషిని తీసుకు వెళ్ళుతున్నాడు. అంతే ఆయన కెవరెవరో తెలీదు. ప్రతివాడు దోషో నిర్దోషో అని రుజువయ్యేటంత వరకు! నాకు 'ప్రిన్సిపుల్, అదికాదే. అందరూ నిర్దోషులే, దోషి అని రుజువయ్యేనంతవరకు. కాని నాకు అంత వ్యవధి లేదు. తెల్లారితే పౌర్ణిమ. త్రివేణి సంగమంలో స్నానం చేయ్యాలి...ఇంకాచెయ్యాల్సినవి వున్నాయి. అసలు దాని కోసమే బయలుదేరింది. ఇవన్నీ సబ్ఇన్ స్పెక్టరుకు చెప్పాల్సి నవి కావు. చెప్పితే నమ్మడు కూడా. నా మనస్సు పరిపరివిధాల పోతోంది. నేను పెట్టుకున్న సూత్రాలు, నేను ఆచరించదల్చుకున్న విధులు నాకే అడ్డం వస్తూవుంటాయి. నిజంగా నన్ను పరీక్ష చెయ్యటానికే యిలాంటి సంఘటనలు ఎదురవుతుంటాయనే మూఢనమ్మకంతో అదివరకు కొన్నింటిని తీవ్రంగా ఎదిరించాను. చివరికి నేనే గెల్చాను. ఒక్క రూపాయి లంచం యివ్వకుండా నా భూమి నేను స్వాధీనం చేసుకున్నాను. కొన్ని ఏళ్ళు పట్టింది. కొన్ని వందలు ఖర్చయినాయి. అయితే యేం, నీతి నిజాయితీ నిలిచింది. ధర్మంగెలిచింది. ఇవన్నీ చాలా సంతృప్తి యిచ్చేవాక్యాలు. ఏమైనా నా మూఢత్వంలో నేనుండటంవలన యితరులకు ఏ బాధా కలగ

లేదు. ఇప్పుడు కూడా అంత బింకంగానూ, దీని అంతు తేల్చుకుంటాను అని మొండి పట్టుదల పట్టటానికి వీల్లేదే!

ఫారెన్ గూడ్స్ స్మగల్ చేశానని ఆయన ఆరోపణ. కళ్ళకు కనిపిస్తున్న రెండు ఫారెన్ రిస్ట్‌వాచెస్ ఆ సూటుకేసులోంచి తీసినవే! దానికి నేను బాధ్యత వహించాలి. ఆ సబ్‌ఇన్స్‌పెక్టరుతో స్నేహం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నం చేశా. ఆయన లొంగినట్లే కనిపించి మళ్ళీ కట్టెయ్య బోతున్నాడు. నేను ఖచ్చితంగా చెప్పేశాను. ఇప్పుడు ఎమర్జెన్సీ లేదు. నువ్వు ఒప్పుకుంటే మనం మనం సర్దుబాటు చేసుకోవచ్చు అని. ఆయనకు అర్థం అయినా అర్థం కానట్టుగానే మాట్లాడుతున్నాడు.

నా ప్రిన్సిపుల్స్‌కు తిలోదకాలు యిచ్చేశాను. ఇది నాకోసం కాదు. మా నాన్నకోసం. ఆయన ఆత్మశాంతికి! దీంట్లో నా స్వార్థం లేదు. ఇది నా సమర్థన కాకపోతే ఆ ఇన్‌స్పెక్టరు అంతు తేల్చుకునేవాణ్ణి. ఇద్దరం అంగీకారానికి వచ్చేశాం. ఆయన నామీద యే విధమైన కేసు లేకుండా చేసేటట్టు, ఆ సూటుకేసు ఆ రిస్ట్‌వాచెస్ వగైరాలు ఆయనే తీసుకువెళ్ళేటట్టు! నేను సూటిగా అలహాబాద్ వెళ్ళటానికి అనుమతించేటట్టు! దానికిగాను నేను యేం చెయ్యాలో, యేమి చెయ్యగూడదనుకున్నానో అది చేశేటట్టు! నా చేత నా అంతరాత్మకు విరుద్ధంగా అంత పని చేయించేశాడు. డబ్బు పోయినందుకు గాదు! నేనివ్వాల్సిన తీరు చూస్తూంటే నాకు మతి పోయినట్లనిపించింది.

రానే వచ్చింది కాశీ ఎక్స్‌ప్రెస్. ఆ సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టరు నాకు యెంతో ఉపకారం చేశాడు. పితృకార్యానికి అవరోధాలు తొలగించే ఆయన్ని స్వర్గానికి పంపాడు! అదే పదివేలు. గబగబా రైలు దగ్గరకు నడుస్తున్నాను. ఆ సబ్ ఇన్‌స్పెక్టరు వంక, కానిస్టేబుల్ వంక చూస్తూ, రైల్లోకి ఎక్కాను. వాళ్ళిద్దరూ దూరంగా కనిపిస్తున్నారు. వాళ్ళ వాలకం

ఆ నవ్వులు ఆ పకపకలు చూస్తూంటే, నాకు అనుమానం వేసింది. వాళ్ళసలు పోలీసు వాళ్ళేనా అని సందేహం తీవ్రంగా కలిగింది. వాళ్ళు పోలీసు శాఖకు సంబంధించిన వాళ్ళు కారు అని అంతరాత్మ ఘోషించినట్లనిపించింది. మహాకసి వచ్చేసింది. తామసం పెరిగింది. కోపం అంతకంటే ఉధృతంగా ఆవహించింది.

రైలుపెట్టెలోంచి అమాంతం దూకి వాళ్ళమీద పడదామన్నంతా ఆవేశంతో గభాలున ఒక మెట్టు దిగాను. వాళ్ళు కనిపెట్టినట్టున్నారు. గబగబ పరుగెత్తుతున్నారు. ఇంకో మెట్టుమీద కాలు పెట్టంగానే ఇంజను కెవ్వున కేక పెట్టింది. చప్పున లోపలికి వెళ్ళాను. కాళ్ళూ చేతులు వణికిపోతున్నాయి. నా బాధ డబ్బు పోయినందుకు కాదు, మోసపోయినందుకు కాదు. నా అంతరాత్మకు వ్యతిరేకంగా చేయ్యాల్సి వచ్చినందుకు! రైలు ప్లాట్ ఫారం దాటేటంతవరకు కళ్ళువిప్పి మరీ చూస్తూ నిలబడ్డాను. వాళ్ళు ఎప్పుడో వెళ్ళిపోయి వుంటారు!

రైలు స్పీడు అందుకుంది. గాని విసురున కొట్టేస్తోంది. ఎవరా పోలీసు వేషధారి! ఆ అమ్మాయెవరు! నేను యెక్కడి వాణ్ణి! మేం ముగ్గురం యిక్కడ కలవటం యేమిటి! తలుచుకుంటుంటే ఆశ్చర్యంగా వుంది. మెల్లిగా వెనక్కు తిరిగి కూర్చోవటానికి సీటుకోసం చూస్తున్నాను.

'వే రీజ్ మై సూట్ కేస్!......' చెమటలు తుడుచుకుంటూ, రొప్పుతూ, ఆయాసపడుతూ, ఆదుర్దాగా నన్ను నిలవేసి అడిగింది ఆ అమ్మాయి!

****